

## Egy év Brazíliában, avagy a Neumannból São Pauloba

Az egész történet 2013 őszén kezdődött, amikor elhatároztam, hogy jelentkezem a Rotary cserediák programjába. Úgy gondoltam, hogy nagyon jó lehetőség lenne a portugál nyelvet – amit már egy éve tanultam – egy kicsit az érettségi előtti nyáron Brazíliában gyakorolni. A Rotary rövid utas cserediák programja (2 hónap) erre kiváló lehetőségnek ígérkezett. Szeptember elején, egy hétfői napon felkereste



Tietze Nándi bácsit, az Egri Rotary Club ifjúsági felelősét a tervemmel. Nándi bácsi természetesen nagyon készséges volt, de egy újabb, sokkal merészebb ötlettel állt elő: mi lenne, ha két hónap helyett egy évre mennék a Dél- Amerikai országba? Ez a javaslat nagyon megrémített, de kaptam 24 órát – a keddi esti Rotary gyűlésig – , hogy átgondoljam. A legnagyobb félsz az volt bennem, hogy a következő tanévben érettségiztem volna, azt el kell halasztanom és nem az osztályommal élhetem meg a 13. év nagy eseményeit. Ellenben ez egy olyan soha vissza nem térő lehetőség, ami csak kevés embernek adatik meg az életben és életre szóló tapasztalatokat, élményeket szerezhettek. Keddi estére megszületett a nehéz döntés, két hónap helyett egy évig leszek távol Magyarországtól.

Az egész jelentkezési, kiválasztási folyamat nagyon gyorsan történt, aztán hirtelen 2014 júniusa lett és Mezőkövesden találtam magam további 50 magyar cserediákkal. A nyár elején volt egy három napos tábor, ahol felkészítettek minket a cserediákéletre, majd megkaptuk a blézereinket – ez minden Rotarys cserediák nagy kincse, ez az, ami megkülönböztet minket a többi cserediák program diákjaitól – és hirtelen már készen is álltunk a kalandra.

Az én „új” életem 2014. augusztus 1-én kezdődött a budapesti Liszt Ferenc Reptéren, amikor is könnyes búcsú közepette elindultam Brazíliába. Mikor elköszöntem anyáéktól tudtam, hogy közel egy évig csak a laptop képernyőn fogom őket látni, de valamit valamiért!

Közel egy napos fárasztó utazás után augusztus 2-án reggel 6 órakor megérkeztem a legnagyobb dél-amerikai ország, legnépesebb városába, São Pauloba. Nem csak nekem volt korai az időpont, hanem első fogadó családomnak is, hiszen több mint félóraig kerestük az autójukat a reptér hatalmas parkolójában. Még magamhoz sem tértem az érkezés után, amikor rögtön az első este a tiszteletemre rendeztek egy „churrasco”-t – hagyományos brazil süttögetés – ahol az egész családomat megismerhettem. A családi ünnepek az egész év folyamán mindig fontos szerepet játszottak az életemben és mindig nagy örömmel vettem részt rajtuk, mert mind a két családomnál teljesen befogadtak.



Brazíliáról mindenkinek a szamba, a bikinis lányok és a tánc jut eszébe, de a cserediákok élete nem erről szól. Mint a rendes brazil tanulóknak, nekünk is egyenruhában kellett iskolába járnunk, de a házi feladat helyett nekünk a portugál nyelv elsajátítása volt a fő feladat. A brazil iskolarendszer abban tér el a hazaitól, hogy a középiskola csak 3 év. Én a 3. osztályba, a végzősökhöz kerültem, akik nagyon befogadóak voltak és rengeteget segítettek a nehéz anyanyelvük elsajátításában.

Mivel Dél-Amerikában Európához képest keresztfélèves az iskola, így az én első osztályom decemberben már el is ballagott. Ellenben ez a 4 hónap, amíg együtt koptattuk az iskolapadokat, elég volt ahhoz, hogy nagyon összebarátkozzunk. A ballagásukon meglepetésből búcsúbeszédet is mondhattam nekik, természetesen portugálul. Februárban az iskolaév kezdetével egy új 3. osztályba kerültem, ahol újabb barátokra tettem szert. Mivel ekkor már folyékonyan beszéltem portugálul, így az iskolai projectjeikben is segítettem. Az iskolámba, a Colegio Cantareira-ba rajtam kívül még két cserediák járt, Johanna (USA) és Abi (Indonézia), velük a fogadó klubunk is közös volt. Az iskola által szervezett önkés programokon felül mi egy közös projectet is csináltunk. Ezt mi koordináltunk, de az iskola vezetésétől és diáktársainktól is rengeteg segítséget, támogatást kaptunk. A projectünk célja az volt, hogy közel 60 állami gondozásban élő gyereknek adjunk személyes ajándékot és rendezzünk egy uzsonnával egybekötött játszódélutánt. Négy alkalommal, különböző programokkal közel 400.000 Ft-ra átszámított „reais” gyűjtöttünk. Szívszorító érzés volt látni, a hálás szemeket, amikor megtudták, hogy az egyes ajándékok nem közösek, hanem mindenki sajátot kapott.

Az iskolai programok mellett rendszeresen részt vettem a Rotary Club és a district által szervezett eseményeken. A fogadó klubom 15. születésnapjára rendezett ünnepségén is ott voltam, segítettem a „Rotary day” lebonyolításában és tartottam előadást a klubtagoknak Magyarországról, természetesen portugálul. Az én districtem egy „multi district” volt

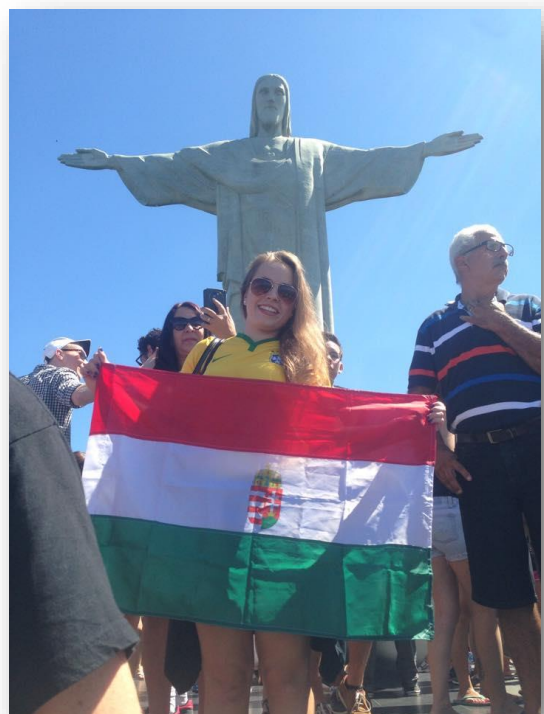


(ami azt jelenti, hogy két district egyesülése), ezért közel 100 cserediákot fogadtak, így rengeteg új baráttra ismerősre tettem szert a világ minden pontjáról. Rendszeresen szerveztek programokat a cserediákoknak: voltunk Holambaban egy virágfelvonuláson, múzeumokat látogattunk São Paulóban és közösen vettünk részt a „District Konferencián”, amelyen egy énekből és táncból összeállított műsorral is felléptünk. Az előadásunk annyira jól sikerült, hogy a district kormányzónk felkért minket, hogy a júniusban São Paulóban megrendezett Rotary Világkonferencián is mutassuk be. Nagyon kevés fiatal mondhatja el magáról, hogy a cserediáksága évében abban az országban rendezik a Rotary Világkonferenciát, ahol ő van. Én ezek közé a szerencsések közé tartozom. Nem csak, hogy a fogadó országom, de pont az én districtem volt ennek az évente megrendezésre kerülő eseménynek a 2015-ös házigazdája. A találkozó nyitó eseményének fénypontja a tagországok zászlóinak felvonulása, erre minden brazil district delegálhatott három cserediákot. Az én districtemből két társammal egyetemben engem ért a megtiszteltetés, hogy Gary Huanggal, a Rotary világelnökével egy színpadon állhattam.

Nehéz lenne minden élményemet ebbe a két-három oldalba belesűríteni, ezért csak kettőt emelek ki. A második családomnak hála, a húsvéti szünetben eljutottam Rio de Janeiro-ba. Megnéztünk minden turista látványosságot: jártunk a Krisztus szobornál, a Cukorsüveg-hegyen, a Maracanãban és természetesen a Copacabanát sem hagyhattuk ki. Brazíliai tartózkodásom alatt már hirdették a televízióban, hogy a jövő évi Olimpiai és Paralimpiai Játékokra önkénteseket keresnek. Kapva kaptam az alkalmon és jelentkeztem. Remélem jövőre viszont látom a „csodálatos várost”!

A másik életre szóló élményem egy kilenc napos Amazonas folyón eltöltött hajótúra volt. Ezt a kirándulást a Rotary szervezte a cserediákoknak. Hajókon aludtunk függőágyakban - ezeket emlékül haza is hozhattuk - láttunk lajhárt, anakondát, mentünk éjszakai túrára az erdőbe, fogtunk bébi aligátort, horgásztunk piranhára és egy éjszakát az Amazonas fái között töltöttünk.

Az egy éves élményeim összegzését befejezni nem tudom, csak abba hagyni, ezért végezetül mindenkinek azt javaslom, hogy ha teheti rövidebb vagy hosszabb időt töltsön külföldön! Garantálom, hogy rengeteg élménnyel, tapasztalattal és sok új baráttal fog gazdagodni!



Urvári Zsófi

13.E